

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére
Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Egri siker a XIX. Természetjáró Gyermekek, Diákok Országos Találkozóján

Csapatunk neve kilencszer hangzott el a díjátadáskor. Leány csapat:
Skovrán Brigitta, Fehér Viktória, Fónagy Vanda, Kiss Judit, Nagy Bianka
és a fiúcsapat tagjai: Siller Milán, Kakuk Zoltán, Nemes Gábor

A cím is mutatja, hogy a találkozózt 1990 óta rendez meg egy-egy megye természetjáró szövetsége vagy a nem kis munkával járó találkozót bevállaló természetjáró egyesület. Múlt évben épp a Kárpát Egyesület Eger rendezett Felsőtárkányban. Az idén – mivel Sopron sajnos visszamondta – Baranya megye, pontosabban Abaliget adott otthont a találkozónak. Két csapattal neveztünk: az általános iskolás kategóriában öt leány, a középiskolásoknál három fiatalember képviselte Heves megyét. (folytatás a 2. oldalon.)

Csapatépítés

Úgy látszik, túratársaink kirándulásaik alkalmával elvesztették íráskedvüket. Hiába vártam a remekművekre, az elmúlt félévben a Kárpáti Lapok számára alig érkezett valami közölni való. Az egyesületi harsona értékes és lapra tördelt sorai, fotói mindösszesen öt oldalt megtöltve a merevlemezen várták a jobb időköt. A várakozást megunva, Majer Zsuzsa nógatására rászántam magam a nyári élményeim megírására. Hát úgy kell Neked/Önnek Kedves Olvasó! (7. oldal)

Több mint közlemény

A Magyarországi Kárpát Egyesület tájékoztatja tagjait, hogy a 2007-ben támogatóink SZJA 1%-os felajánlásából kapott 108.402.-Ft-ot, 100%-ban az egyesület alapításának 135. évfordulója alkalmából, Kárpátalján rendezett jubileumi találkozójára fordította.

A turista túrázva megy a díszvacsorára. Amit a meggyötört gyaloglók, az egy hétig tartó gerincvándorlás viszontagságait követően, igencsak kiérdemeltek. Írásunk napi bontásban felvillantja az eseményeket. (12. oldal)

Egri siker a XIX. Természetjáró Gyermekek, Diákok Országos Találkozóján

Az éjszakai verseny rajtja

solt 1: 20 000 térkép várt. A gyermek csapat jól indult, de a 2. pont után a mezőn se utat se jelzést nem láttak, valahogy átkeveredtek Orfű szélére, így a Gubacsos kulcsosháznál lévő idő-

Az elméleti verseny

Egy nappal korábban, 29-én utaztunk le Pécsre, kicsit megismerni a várost, hogy boldoguljunk a városismere-ti versenyen. Tehát vasárnap délután gyakorló feladatlap-pal a kézben jártuk Pécs történelmi belvárosát.

Másnap délelőtt utaztunk ki a találkozó helyszínére, ahol a regisztrációs procedúra után elfoglaltuk szállásunkat. A háromszemélyes faházban meg kellett oldanunk, hogy az öt lány aludni tudjon. Az esti, kissé hosszúra nyúlt megnyitó után következett az éjszakai verseny. Lekísértem a csapataimat a rajtba, és megmosolyogtam, ahogy a kísérő tanárok épp oktatják csapataikat a térkép használatára. A gyermekekre egy gyenge fekete-fehér fény-má-

mérőig sajnos sok időhíbat szedtek össze. Diák csapatunk a bajnoki formáját hozta, 0 hibaponttal érkeztek. Érdekes, hogy ezen a pályán nem volt terepi időmérő!! Mivel a beosztás szerint csapataink későn indultak, éjjel 3-kor kerültünk ágyba.

Kedd reggel, igen kevés alvás után megnéztük az éjszakai eredménylistát. Nyolcadikosaink harmadikok lettek, a középiskolásoknál holtversenyben álltunk az első helyen. Következett a nappali verseny. A pálya követése könnyű volt. A távolságméré-ses feladatnál a versenyeken csak mérünk két bója között,

Indulás a nappali versenyen

itt meg a kezdőponton jelölni is kellett volna, ha lett volna mivel (a kréta is eltűnt!) Ha ez nincs, a lányok nyerik a nappalit, így 14-ek lettek. A nagyfiúk is morogtak a pálya furcsaságai miatt (a szerkesztett pont viszont tetszett: be kellett úszni a tavon lévő szigetre), de közel 1800 ponttal nyerték a versenyt. Kedden délután elméleti verseny következett. Itt a feladatok főleg a környékre voltak kihegyezve, a lányok 6, a fiúk 7-ek lettek. Látszott, hogy összeszedett, alapos tudást igénylő feladatsort állítottak össze a rendezők.

Szerdán a városismereti ver-

seny: amíg a csapatok az aszfalton izzadtak, a kísérőknek pincelátogatást szerveztek a rendezők. Mindkét csapatunk a maximumot hozta ki magából. 14, illetve 19 oldalas feladatlapot kellett a várost járva kitölteniük, a lányok a 8, a fiúk a 3. helyen zártak. (Valójában holtverseny volt a 2-3. helyen, de szerintem addigra már a sok reklamálas miatt végképp nem szívlelték bennünket a rendezők, így külön feladat nélkül lettünk 3.-ok!). A nagy melegben jólesett a délutáni strandolás a megfáradt versenyzőknek. Az este folyamán két szerkesztéses feladattal döntötték el az éjszakai 1. helyezését, a székszárdiaknak sikerült jobban.

Csütörtökön a teljesítménytúra végig árnyas erdőben haladt, szintidőn belül érkezünk be és 3 helyezési számot jóváírtak a rendezők. Én az El-Sant Kupán már bejártam a 30 km-es útvonal Szuadó-nyereg – Orfű közötti részét, így a 20-as távot gyalogoltam le a lányok társaságában.

Petőczpuszta kápolnájánál találtuk az első ellenőrző pontot, majd a Jakab-hegyen kitérőt tettünk a Zsongorkőhöz. A hajóorra emlékeztető kilátóhoz jelzés nem vezet, de a csodálatos panoráma miatt kihagyhatatlan. Innen pár perc múlva az ellenőrző ponthoz értünk. A Cinna tanya helyét jelző emlékkőt érintve masírozunk le Orfűre, ahol kaptunk nápolyit és üdítőt. Innen már csak a sárga sávon kellett Abaligetig gyalogolni.

Úgy 20 fő elindult a fakultatív pontbegyűjtő versenyen, tőlünk is négyen. Egy óra

Teljesítménytúrán a Zsongorkőn

csúszással elkezdődött a záró rendezvény. Csapataink neve kilencszer hangzott el a díjátadás-kor. 6 kupát, 18 érmet, s több táskányi ajándéktárgyat (utazótáskát, hálózszakot, fejlámpákat, bögréket, stb. nyertünk). Siller Milán a pontbegyűjtőt is megnyerte.

Mint kísérő mondok köszönetet a csapataink tagjainak a felkészülésért és a remek helytállásért! Sok év után ismét egri csapat állhatott fel a dobogó legfelső fokára.

Bejelentették, hogy a jövő évi rendezvénynek Csongrád városa ad helyszínt, a Körös torkolatnál lévő Tisza-kempingben lesz – az állítólag – minden igényt kielégítő szállás. Tudtommal erről a helyről nem készült tájfutó térkép, kérdés, hogy a versenyeket hová viszik majd? Rendező a Csongrád Megyei Természetbarát Szövetség.

Eredményeink táblázatba foglalva:

TEGYOT

<i>Éjszakai</i>	<i>Nappali</i>	<i>Elméleti</i>	<i>Városismereti</i>	<i>Teljesítménytúra</i>	<i>Összetett</i>
3	14	6	8	-3	28

Összesítésben: 6. helyezés (26 csapat indult)

A csapat tagjai:

Skovrán Brigitta csapatvezető, Fehér Viktória, Fónagy Vanda, Kiss Judit, Nagy Bianka

TEDOT

<i>Éjszakai</i>	<i>Nappali</i>	<i>Elméleti</i>	<i>Városismereti</i>	<i>Teljesítménytúra</i>	<i>Összetett</i>
2	1	7	3	-3	10

Összesítésben: 1. helyezés (22 csapat indult)

A csapat tagjai:

Siller Milán csapatvezető, Kakuk Zoltán, Nemes Gábor

Pontbegyűjtő verseny: **Siller Milán 1. helyezés.**

A jó eredmények ellenére vegyes érzelmekkel jöttünk el a rendezés, főleg az értékelés következetlenségei miatt.

Összegzésképpen, *ami jó volt*: elméleti és városismereti versenyek, a megnyitó és a záróest körítése, a díjazás.

Ami nem tetszett: az éjszakai és a nappali versenyek hibái, a szállással kapcsolatos „ferdítés”, a gyatra étkezés (többen szoltak és a végére javult), az eredmények kései és gyakran hibás, hiányos kihelyezése.

Sajnos érződik, hogy a TEGYOT-TEDOT is, mint „a nagy tömegeket nem vonzó” rendezvény az *életben maradásért küzd*. Kevés a résztvevő, mert a *végtelen kényelmességből adódóan ma nem divat egy versenysorozatot végigküzdeni*. A megyék többsége távolmarad a rendezvénytől, ennek okai a *költségekben*, a korábbi találkozó *hiányosságai*ban keresendők, de főleg abban, hogy *kevés az elbivatott vezető*, aki elviszi csapatát a rendezvényre.

Benkó Zsolt, kísérő, KEE

Vitányvár

A Vértes hegység északi lejtőjén, Körtvélyespuszta fölött, a 417 m magas Nyergetes-hegy közelében egy erdővel borított kisebb kúp tetején találjuk a szabálytalan, megközelítően ötszög alaprajzú, belsőtornyos, „háromsejtes” elrendezésű, kis területű vár romjait.

A várnak egy-egy 2,5 m falvastagságú tornya és a kettő között egy udvara volt, melynek külső falai mintegy 6 m magasan épültek. A lakó- és egyéb épületek a védőfalak mellett helyezkedtek el. Mindkét torony kb. 15 m magasan ma is áll, tetején a védőoromzat maradványai-val. Nagyméretű ablaknyílásaiban kőkeretes, gótikus ablakok láthatók. Ma is megfigyelhetők az emeleteket elválasztó fafödémek helyei és a boltozat nyomai.

A várat mintegy 4,5 m átlagszélességű falszoros vette körül, a védőfalat kívül árok és sánc övezte, majd 15-20 méterre újabb árok húzódott, ezzel is erősítve a vár védelmét.

A vár keletkezéseinek idejét és építőjének nevét nem ismerjük. Feltehetően az itt birtokos Csák nemzetség egyik tagja építhette a tatárjárás után. Várnagyként a Gut-Keled nemzetségből származó II. Mihályt 1319-1324-ben említik okleveleink, és mint királyi vár „Castrum Vitam, Vytam, Wytam” alakban 1379-ben szerepel iratainkban.

Albert király 1437-ben Rozgonyi István fiának, Jánosnak zálogosította el a várat, melyet I. Ulászló királytól adományként is megkapott. 1445-ben Újlaky Miklós foglalta el, 1448-tól zálogként bírta. V. László királytól 1453-ban Rozgonyi János, Rajnárd és Oszváth adománya lett, mely adományt Mátyás király 1458-ban. 1459-ben és 1460-ban megerősített. Mátyás halála után 1493-ban Csókakövi várával együtt Egervári László horvát bán, majd István zálogbirtoka. Egervári István magtalan halála után, 1512-ben Kanizsai György horvát bán szerezte meg, kiktől Kanizsai László országbíró örökölte. A kettős királyság idején János király parancsára 1534-ben, a fehérvári keresztsek konventje Hédervári István és fiait, Lőrincet s Györgyöt iktatta be „castrum Wyttham in Albensi” birtokába.

A török először 1529-ben ostromolta, majd 1543-ban el is foglalta. Később magyar kézre került, de 1559-ben újra a töröké, kiktől 1566-ban sikerült ugyan visszafoglalni, a következő évben azonban már újra a török birtokolta. Véglegesen Pálffy Miklós szabadította fel 1597-ben, és a következő évben felrobbantották, megakadályozva ezzel, hogy a török a vár falai közé befészkelhesse magát. Azóta dacolnak csonka falai az idővel...

Megközelítése Szárliget vasútállomás illetve Várgesztes és Tatabánya felől lehetséges turista úton. GPS koordinátái: 47° 30,90 N – 18° 24,88 E.

Izzadás a Burdán

A Bazilika 40 és a Burda 20 teljesítménytúrák május 31-én, első alkalommal kerültek megrendezésre Esztergom térségében. A túra megszervezésével a szervezők célja az volt, hogy egy a hazai turista körökben kevésbé ismert tájegységet (Burda hegység) ismertessenek meg a természetjárókkal.

Szombati napon, fátyolfelhős reggel gyülekeztek az első nevezők az esztergomi indítópontnál. A hosszabb távon indulók egy teljes kört teljesítve, kétszer átkelve a Dunán, egyszer-egyszer a Garam- és az Ipoly folyón; megmászva a szlovák területen fekvő Burdát, a magyar oldalon a Maróti-hegyeket és a Vaskaput érkeztek vissza a kiindulóponttra. A rövidebb távon indulók útvonalvezetése megegyezett a hosszabb táv első felével, az ő túrájuk Szobon, a vasútállomáson ért véget.

A résztvevők számára a legnagyobb megpróbáltatást a nagy meleg okozta, ezért számukra óriási örömet okozott az Ipoly kulcsosháznál kapott jégbehűtött ásványvíz. Helembán frissen szedett cseresznye és a helyiek figyelmességének köszönhetően, mosdási lehetőség és ásványvíz fogadta a résztvevőket. Az elfáradt vándorokat a célban ropogós virsli várta.

A hőség miatti szenvedést, a fenséges panoráma feledtette, ami a Burda-hegység szikláiról és a Vaskapui turistaháztól élvezhettek a túrázók. Az esztergomi Bazilika szépségét, a túra során minden oldalról megcsodálhatták a résztvevők.

A túra megszervezésével úgy érzem elértük a célunkat, ezt a túrán résztvevők száma (a Bazilika 40-en 117 fő, a Burda 20-on 87 fő indult), és visszajelzéseik egyaránt tükrözik. Tanulság: az útvonal második felén egyetlen vízvételi lehetőség volt (Majális forrás), ezért jövőre több ásványvízzel kell készülnünk.

S végül álljon itt egy résztvevő, elfogulatlan véleménye: „Nem is gondoltam, hogy a Burda ilyen szép, érdemes elmenni a túrára. Odafele megnézi az ember, hogy hol fog délután sétálni, visszafelé pedig, hogy reggel hol sétált. Az erdő közepén hűtött italt kaptunk!!! Baromi jól esett. Szívembe zártam a túrát a nagy meleg ellenére.” (ati928)

Mérai Róbert, Pestkörnyéki Kárpát Egyesület

Esztergom és Párkány látképe a Burda gerincéről (Fotó: Szinkronhangya, forrás: internet)

Csapatépítés a természetben

Az idei nyáron, különös kegyben részesített a Teremtő. Megértem az ötvenötödik életévemet. Ezzel egy időben munkatársaimmal vizitúráztam Ausztriában, MKE túratársaimmal pedig begyjárásom voltam Németországban. Írásom ezen élményeim rövid összefoglalója.

A csibész csapat

Július 8-án kedden, Budapestről indultam Ausztriába. Szigorúan szolgálati okkal és céllal. Az ok pedig két napos konzultáció és csapatépítő tréning volt, a cél pedig a Salzburghoz közeli Elixhausen. Nem volt tervezve, de a tréning része lett a célhelyszín megtalálása. Ugyanis a keresendő szálloda neve és helye más volt, mint a levélben megadott és attól vagy tizenöt kilométerrel arrébb, egy másik faluban volt valójában. Szerencsémre, az osztrák kollégáim is elvették a dolgot, akik rövid telefonálás után tisztázva a helyzetet, előttem kocsizva mutatták a helyes utat. Így hamarosan megérkezve, találkozhattam a már jó hangulatban lévő horvát, szerb, szlovén, román, bolgár, bosnyák, osztrák, angol, ír nemzetiségű és nem utolsó sorban a magyar kollégáimmal.

A tréning szakmai részével, – ami egyébként is bizalmas jellegű – ha akarnám sem untathatnám a Kedves Olvasót. Viszont a kapcsolódó egyébéről, – nevezzük ügyességi játékoknak, írnék valamicskét.

A vadvízi evezősök az indulás előtt

Nagyon vártam a vadvízi evezést. Erről Lapunkban megjelent Kedves Panni írását emléteném, aminek „dallama” bennem muzsikált. Mi szolidabb vizeken, a Saalach műkedvelők számára alkalmas részén eveztünk. Ehhez a közeli Németországba kellett menni, egy ottani szabadidőközpontba. Neoprém ruhákba öltözve, evezőkkel és a biztonsági felszereléssel gyalog indulunk a „kikötőig”. A vizeskedés miatt a szemüvegemet le kellett tenni, emiatt eleinte szinte vakon követtem a többieket. Rövid szárazföldi oktatást követően, gumicsónakjaink hiányzó légnyomását pótolva irány a folyó. Vezetőink elmondták, ne aggódjunk a víz most viszonylag meleg, plusz hat fok Celsius körüli. Megnyugodtam, jéghegynek nem fogunk ütközni. De amikor a vezényszó a folyóba parancsolt mindenkit egy próbaúzásra, nem akartam az első lenni. A kezdeti sokk után ért a meglepetés; nem fagytam bele a vízbe és nem fáztam. Jól működött az

overál. Ezután csónakba ültünk és megindultunk lefelé a gyönyörű folyón. Ami nem volt különösebben vad, emiatt aztán a három csapat egymással csatázott. Ütközések, locsolások, borítási kísérletek, sziklának ütközések vidítottak minket. A poén érdekében, a folyó erre alkalmas mély részén felborítottuk saját csónakunkat, majd az eltávolodott úszójárművet kellett becserkészni és megfordítani.

Számomra a legnagyobb izgalom a halálugrás volt. A folyóba csatlakozott egy kis patak, amely vízesésből táplálkozott. Képzített gyalogösvény vezetett a vízeséshez, ahonnan a mélybe lehetett ugrani. Igen ám, de hová. A megromlott látásom miatt homályos volt a célpont, ennek ellenére nem gondolkodtam, ugrottam. Mi lett volna, ha a magasból jól látom azt a kis kör alakú, sziklatömbbe víz vájta mélyedést, amiből kiúsztam? Nem tudom, egyébként már mindegy.

A vizes kalandot egy éjszakába nyúló kerti parti zárta. Távozásunkkor, – miközben a pincérnővel beszélgettem, az emelkedett hangulatú társaim diszkrétan otfelejtettek. Hiába integettem a távolodó busz után, az egy pillanat alatt eltűnt. Természetesen mindig akkor nincs megfelelő mobil-térrő, alkalmas szolgáltató, amikor nagy szükség lenne rá. Mire fel tudtam hívni a csibész társaságot, már az osztrák határnál voltak. Taxival kellett utánuk mennem.

A másnapi ügyességi móka, feladat-megoldásokból állt. A fatuskókon vakon járást, létráról hanyattesést az egyenes négyzetesítése követte. Ez utóbbi abból állt, hogy a csapattagok egy hosszú kötelet fogva, abból bekötött szemmel tökéletes négyzetet kellett alkossanak. Az utolsó feladat, képzeletbeli folyó feletti kötélhidépítés, majd azon átkelés volt. Nekem, mint hegyjárónak jeleskednem kellett volna, de a „báli” cipőmben majdnem leestem az átkelésnél, amivel sok időt vesztettem. De nem a győzelem, a részvétel a fontos. (Mondják a vesztesek.)

Kaland a négyzeten

Július 10-én, csütörtök délután záródó jól sikerült szakmai program és csapatépítést követően, ismét nyugat felé állítottam az autóm elejét. Hiszen előre megbeszélt helyen, a Watzmann hegységben vártak rám az egyesületi túratársaim. Orbán Imre jó előre megszervezte a túrát, aminek kezdete számomra nagyszerűen illeszkedett az ausztriai kiruccanásom helyéhez és idejéhez. A kedvemért módosította az eredeti túratervet, így még éppen a sötétség beállta előtt tudtunk a hegyen találkozni.

A Pallas Nagylexikon így említi ezt a vidéket: »a Berchtesgadener Alpok egyik legmagasabb és legszebb hegycsúcsa, a salzburgi határ közelében; a Königsseetől Ny-ra, mint meredek sziklahegy emelkedik ki. Legmagasabb csúcsa (2714 m.) a középső W. csúcs, D-re ettől van a déli csúcs (2712 m.) és É-ra a Hocheck (2650 m.); ezen hármas hegytömeget az örök hóval takart W-Scharte köti össze a 2304 m. magas Kis-W.-nal. Újabban a legmagasabb csúcsra is veszély nélkül lehet feljutni, Ramsauból 7 és Berchtesgadenből 8 óra alatt.«

A Természet Világa pedig így írja: »Németország második legmagasabb csúcsát, a Watzmann-hegyet és a legmagasabban fekvő tavat, a 602 méter magasan elterülő Königsseet 1978-ban nemzeti parkká nyilvánították. A helyi legenda úgy tartja, hogy a Watzmann csúcsai egy gonosz királyi család tagjai, akiket galád tetteikért kővé változtattak. A legmagasabb a király, az alacsonyabbak pedig a családtagjai. A Watzmann lábánál találjuk a gyönyörű Königsseet, azaz a „Király tavát”, amelynek a legmélyebb pontja 190 méter mély, és Németország legtisztább

Az egyenes négyzetesítése

vízü tava címmel büszkélkedhet. A park tájai hegyes-völgyes, gleccserek csiszolta, alpesi vidék, és rajtuk bükk-, lucfenyő-, erdei fenyő- és egyéb tűlevelű erdők váltják egymást.»

Könnyen elértem Berchtesgaden, hiszen a Königsee K-i oldala földe magasodó Kehlstein 1834 m magas pontján, 1938-ban épült Kehlsteinhausban már többször is jártam. (Mint sokan tudják, ezen a hegyen teaház épült Adolf Hitler 50. születésnapjára, az angolszász elnevezés szerinti Sasfészek. Innen gyönyörű a kilátás mind a Königseere és a Watzmannra.)

Kocsimat a kb. 634 m magasan fekvő Wimbachbrücke parkolójában, – a parkoló automatát némi fémpénzzel feltöltve, hagytam. Tudtam jó helyen vagyok, hiszen megláttam Imre autóját.

Wimbachgrieshütte

NaturFreunde Deutschlands
Bezirk München e.V.
1327 m ü. NN

Wimbachgrieshütte

A hegyre vezetők turistaút a parkolóból indult. Már fél hat felé járt az idő, sokat nem szöszmötöltem. Gyors átöltözés, hátizsák felvétele után elindultam a Wimbach patak mentén. A kései időpont nem kedvezett a szűk völgyben lévő szépségek fényképezésére, emiatt hamar kijutottam onnan. Továbbiakban többször kereszteztem egy kiszáradt patakot. Kb. háromórai gyaloglást követően megpillantottam az 1327 m magasan épült Wimbachgrieshütét, aznapi úticéлом. A hűvös este ellenére, cimboráim a teraszon vártak és igen megörültünk egymásnak. Meglepett, hétköznap ellenére milyen sokan vannak a szálláshelyen. Társaim a helyemet a matracágyban előkészítették, így azzal nem kellett foglalkoznom. Mindannyian hamar nyugovóra térünk, hiszen a másnapi, pénteki túranap neheznek és hosszúnak látszott. Így is lett.

Igazán csak péntek reggel tudtam alaposabban szemügyre venni szálláshelyemet. A ház rendez, tiszta, jól felszerelt, udvarias személyzettel működött. A csinos, tájjellegű vendégház a legkorszerűbb, környezetbarát épületgépészeti eszközökkel van ellátva. Nem titkolták mindezt, egy hatalmas táblán részletesen bemutatják a vízellátást, a szennyvíztisztítást, a fűtést, használati melegvizet, az elektromos áram előállítását, egyszóval mindazt, ami az igényes vendégsereg ellátását, kényelmét szolgálja. Elégedetten távoztam. Észrevétel mindössze annyi, hogy a szállásdíj fizetésére nem lehetett az Österreichischer Alpenverein tagsági kedvezményt igénybe venni.

Igazán csak péntek reggel tudtam alaposabban szemügyre venni szálláshelyemet. A ház rendez, tiszta, jól felszerelt, udvarias személyzettel működött. A csinos, tájjellegű vendégház a legkorszerűbb, környezetbarát épületgépészeti eszközökkel van ellátva. Nem titkolták mindezt, egy hatalmas táblán részletesen bemutatják a vízellátást, a szennyvíztisztítást, a fűtést, használati melegvizet, az elektromos áram előállítását, egyszóval mindazt, ami az igényes vendégsereg ellátását, kényelmét szolgálja. Elégedetten távoztam. Észrevétel mindössze annyi, hogy a szállásdíj fizetésére nem lehetett az Österreichischer Alpenverein tagsági kedvezményt igénybe venni.

A pénteki napra rendelt útvonal: WIMBACHGRIESHÜTTE (1327m) – TRISCHÜBELPASS (kb. 1800 m) – KÖNIGSEE (604 m) – KÜHROINTHÜTTE (1409 m) – WATZMANNHAUS (1930 m). Idő: 9 óra, szint kb. +1900 m és -1200 m.

A tervezet alapján látható, nem volt idő a szundikálásra. Rövid reggelizést és fényképezést követően, a hegyek közé beszűrődő nap fényében 6.30-kor már útnak indultunk. Mindvégig kiválóan kiépített és jelzett turistaösvényeken haladtunk eleinte meredeken felfelé Trischübelpass irányába, majd a hágót elhagyva meredeken lefelé St. Bartholomä felé. Délre értünk a Königsee nevezetes részéhez, a Szent Bertalan vörös kupolafedezésű, lóhere alaprajzú zarándoktemplomhoz. A tóparti vendéglőben, tipikus bajor csülökkel és szüretlen búzasörrel pótoltam az elégetett energiát, majd kis csapatunk nekiiramodott a hegynek. Rövid séta a tó mellett, majd hirtelen emelkedő következett. Ami gyakorlatilag az egész utam során megmaradt. Miért írok egyes számban, mikor még négy társam volt az úton? Mert egy jó darabig még bírtam az általuk diktált erős tempót, aztán fokozatosan lemaradtam tőlük. Utamat a saját menetsebességemmel folytat-

vezetett a gyalogösvény, a vízkészletem pótolni tudtam. Itt hosszabb pihenőt tartottam, mialatt megtudtam, hogy a tanya tulajdonosa „szakmabeli”, hiszen mellékállásban mobiltelefonokat forgalmaz. Ennek örömeire meg is ittunk egy-egy üveg sört. Többre már nem lett volna időm, hiszen a gazda szerint kb. másfél órám volt még a vihar érkezéséig. Akkor úgy gondoltam, ad-digra felérek a Watzmannhausba. Vagy én voltam lassú, vagy a vihar jött hamarabb, arra már nem emlékszem. A villámlással, mennydörgéssel kísért égi áldás tartósnak bizonyult, végig kíséerte utam a turistaházig. A vizes, csúszós ösvényen lassan haladtam, éppen a sötétedés beállta előtt értem el az 1930 m magasságban lévő bejáratot.

Társaim nem hitték, hogy még aznap felérek, emiatt nem rendezték előre a szálláshelyem. Telefonomat, a villámlás miatt kikapcsoltam, ha akartak volna, sem tudtak elérni. Ennek ellenére jutott ágy nekem is, amit egy életmentő korsó sör elfogyasztását követően gyorsan el is foglaltam. Kis csapatunk az emeleten, külön szobában volt elszállásolva. Ebben a házban két éjszakát töltöttünk, így jobban megismertük. A kantineban többféle sör közül lehetett választani, étel rendelésre pedig meghatározott időben és időtartamban volt lehetőség. Az előtérben lévő tárolókban ingyenesen elvihető különféle túra ismertetőket tároltak. Itt volt a pecsét és a naplókönyv is, ahová bejegyeztem magam és úticélm. A vendégház fűtött szárítóhelyiséggel is rendelkezett, amit alaposan ki is használtam, elázott ruháim és bakancsom számára.

Jól kiépített utakon haladtunk (felső képen Annamária és Imre, a középsőn Tamás és Gábor)

Egyszóval példás ellátásban volt részünk és a szállásdíjnál az ÖV tagsági kedvezményt is igénybe lehetett venni.

Társaim nem hitték, hogy még aznap felérek, emiatt nem rendezték előre a szálláshelyem. Telefonomat, a villámlás miatt kikapcsoltam, ha akartak volna, sem tudtak elérni. Ennek ellenére jutott ágy nekem is, amit egy életmentő korsó sör elfogyasztását követően gyorsan el is foglaltam. Kis csapatunk az emeleten, külön szobában volt elszállásolva. Ebben a házban két éjszakát töltöttünk, így jobban megismertük. A kantineban többféle sör közül lehetett választani, étel rendelésre pedig meghatározott időben és időtartamban volt lehetőség. Az előtérben lévő tárolókban ingyenesen elvihető különféle túra ismertetőket tároltak. Itt volt a pecsét és a naplókönyv is, ahová bejegyeztem magam és úticélm. A vendégház fűtött szárítóhelyiséggel is rendelkezett, amit alaposan ki is használtam, elázott ruháim és bakancsom számára. Egyszóval példás ellátásban volt részünk és a szállásdíjnál az ÖV tagsági kedvezményt is igénybe lehetett venni.

A szombati nap (július 12-e) volt a megkövesedett királyokra szánva. A tervezett túra: WATZMANNHAUS (1930 m) – HOCHECK (2651 m) – PLATTE (kb.2000 m) – MITTELSPITZE (2713 m) – ZACKENGRAT (kb.1600 m) – SÜDSPITZE (2712 m) – WESTL.GRAT (kb. 1500 m) – MITTELSPITZE (2713 m) – PLATTE (kb.2000 m) – HOCHECK (2651 m) – WATZMANNHAUS (1930 m), idő: 10 óra, szint kb. +3000 m és -3000 m, csak terv maradt. Reggel még zuhogott az eső, emiatt tovább szunyókáltunk, majd kb. fél 10

lehetett, amikor nekilódultunk az emelkedőnek. Kis idő múltán az idő kitisztult, napsütésesre váltott. Én megint alaposan lemaradtam. Minden bogarat, virágot alaposan szemügyre véve és fényképezgetve értem fel a Hoheck 2651 m magasságú csúcsára, ahol Tamással találkoztam. Ő nem ment tovább, a többiek pedig átmásztak a helyenként drótkötéllel biztosított Mittelspitze-re. A gyorsan változó és egyre jobban sűrűsödő felhőjárásban nem lehetett őket látni. Ekkor úgy határoztam, aznapra annyi elég volt. Majd legközelebb, tiszta időben megyek tovább. Jól döntöttem. Hiszen az időjárás ismételt fordulata jégesőt hozott. Éppen ennek, cirka 10 perccel bekövetkezése előtt, hegymászóink Annamária, Imre és Gábor visszaértek. A sűrű jégesőben mentünk le mindannyian a Hoheck csúcsáról a Watzmann turistaházba. Ekkor kb. du. öt óra lehetett.

A nap további, lefekvésig tartó részét a szépen berendezett társalgóban töltöttük. Evéssel, ivással, világot megváltó gondolatokkal, ahogyan ilyenkor már lenni szokott.

A vasárnapi program a hazautazás volt. Kb. hatszáz kilométer autótút volt még előttünk, közben felkerestünk néhány magyar vonatkozású emlékeket Salzburgban és Bad Ischlben. Július 13-án, a napfelkeltevel egy időben indultunk a Watzmannhausból. A hegyről lemenet során megcsodáltunk egy meteorológiai állomást, majd Mitterkaseralm nevű tanyán lévő kínálatból magunkhoz vettünk némi folyékony kenyeret. Ha már egy magashegyi farmon vagyunk, gondoltam kipróbálom az eredeti alpesi tejet. Aludtetejt kaptam, ebből állt a reggelim.

Kb. fél tízre értünk le a parkolóba. Csapatunkat két kocsira bontva, rövid pakolászását követően elindultunk a salzburgi temetőbe. Tamás vágya volt tisztelni Almásy László sírjánál. Irányításával hamar oda is találtunk. Gyertyagyújtás, GPS adatok felvétele és néhány fotó készítése után városnézés következett. A szokásos belvárosi séta után, Mozart városából átmentünk Lehár Ferenc Bad Ischlben lévő villájához. Egyrészt az eső miatt, másrészt pedig a még előttünk álló hosszú út okán, a házat csak kívülről nézegettük. A város egyéb nevezetességeinek megtekintése, a híres isler megkóstolása elmaradt. Mire az autómhoz visszaértünk, Imre elunva a várakozást, szó nélkül hazaindult. Nagyon siethetett, mert Ausztrián keresztül megállás nélkül utaztunk és nem értük öt utól. Budapestre érkezésünk este 10 óra körül volt.

Beszámolómban két különböző „célra és feladatra összeállt csapat” tagjaként szerzett saját élményeimről írogattam a Kárpáti Lapok olvasói számára. Értékelésben az összehasonlítás értelmetlen, hiszen az egyik „alma” a

Königsee DK-i iránya, a Watzmannhaus és egy eligazító tábla

Tamás és jómagam a Hocheck tetején

másik „körte”. Gyümölcs mindkettő, tehát mégis van kapcsolódási pont. Ez esetben a természet és annak szeretete. Mint szervezett turista, örömmel veszek részt kenyéradó gazdám biztosította ilyen jellegű csapatépítési tréningjein. Amellett, hogy a heti, sokszor stresszes munkavégzését követően remek kikapcsolódás, felfrisülés, ugyanakkor erősödik a hovatartozás tudata, a csapattagok megismerése, megértése.

Érdemes lenne azon elgondolkozni, *egyessülünk milyen módon tudna profitálni ebből az új divatból, a csapatépítésből*. Úgy gondolom, a tréningek e sportos, ügyességi, erőnléti részéhez minden adottságunk rendelkezésre áll. Talán a szervezést kellene megerősíteni.

Hajrá! Várom a leközölhető ötleteket.

Lejegyezte, fotózta: Nagy Péter, KEE

A túra résztvevői: Csákány Annamária, Orbán Imre, Juhász Gábor, Stauróczy Tamás, Nagy Péter

Máramarosi havasok – gerinctúra

2008. augusztus 3-9.

Augusztus 3. – Indulás a gerinctúrára

Az előző napi buszozást a szállodában töltött éjszaka nem tudta még teljesen elfeledtetni. A reggeli bőséges volt és érdekes. Utána, még egy utolsó gyors pakolást tartottunk Madarász Erzsivel az indulás előtt. Megpróbáltuk igazságosan elfelezni a közös csomagot az ő 30 és az én 70 literes zsákomba. Ez végül is csak úgy sikerült, hogy neki kint fityegett a méteres kolbásza, a fogkrémje, a hálósákja és a kopogás-gátló fóliája, amit polifoam helyett hozott.

Sántikálva indultam le a szálloda lépcsőin a buszhoz. Az érkezés estéjén ugyanis, nem sikerült helyesen belőnöm a kapuhoz felvezető lépcsőfokok magasságkülönbségeit: az első két 15 cm-es lépcsőfok után következő 32 cm-esen elvérzett a bal sípcsontom. Jó kezdet egy egyhetes gerinctúrához!

A zsákoktól mindjárt megszabadultunk az utcasarkon, és kényelmesen letelepedtünk a buszban. A következő órában körülbelül harmincszor tettük meg a Rahó és az Európa földrajzi középpontja közötti távolságot, míg túravezetőnk, Méhes Laci megtalálni vélte a legmegfelelőbb feljáratot. Mentségére legyen mondva, az előző heti árvíz elvitt több hidat és fél hegyoldalakat bontott le, többek között a mi tervezett ösvényünk is odalett.

Közben további órát várakoztunk egy hivatalnál, ahol Laci elintézte mind a huszonhármunknak a határsávban való túrázás engedélyezését. Az időt Madarász Erzsi szerelésének csodálásával töltöttük: virágos szalmakalap cipőfűzőből készült megkötővel, no meg a felejthetetlen hátizsák a fentebb felsorolt applikációkkal.

Végre Laci végzett a hivatalos ügyintézással, és még azt is sikerült elérnie, hogy a túra első szakaszára kaptunk néhány helyi vezetőt. Az egyikük egészen az első táborhelyig kísért. Megindult hát a tikkasztó felmenet a böglyökkel-teli párás erdőben. Egy óra múlva mindenkiről szakadt a víz. Méhes Laci hamar ki is adta a parancsot, hogy mindenki szabaduljon meg a hosszúnadrágoktól és izzasztó lábszárvédőktől. Mi szót fogadtunk, és szinte pucérra vetköztünk, minek következtében a hátizsákok még súlyosabbak lettek.

A sort általában Gyula és Erzsike vezették gazella léptekkel, és Fehér Kata zárta, aki mindig megnyugtatót minket, hogy jól van, ne aggódjunk, csak egyszer hányt, és azért jön lassan, mert útközben szereti a gondolatait rendezgetni.

Délutánra kellemesebb vidékre értünk: a folytonos fölfelé időnként vízszintesebb szakaszokkal váltakozott és sok bővízű patak keresztezte az utunkat, ahol mindig meg lehetett pihenni, feltölteni a kulacsokat. Az egyik tövében még el is aludtam, amíg Katára vártunk.

Este 6 óra tájban áfonyával teli legelőre értünk. Sátorbontás szaga érződött a levegőben, és sokan azzal a reménnyel dobtuk le magunkról a zsákot és vetettük magunkat az áfonyásba, hogy már a célban vagyunk. Így aztán volt némi csalódás és zúgolódás, amikor Méhes Laci továbbindulást vezényelt. Igaz, azzal kecsgetett, hogy sokkal jobb mezőre érünk mindjárt a kanyar után. A „mindjárt” úgy két óra múlva következett el. Közben tartottunk még egy pihenőt egy kilátó pontnál, ahol a GPS-szel felszerelt tudorok elvitatkoztak Lacival, hogy melyik Pop Ivánt lehet, vagy nem lehet arról a pontról látni.

Este 9-kor már állt is a kis törött rudazatú, púpos sátrunk és kiválasztottuk az aznapi főzős résztát és levest a vacsorához. Még esti fürdőzésre is jutott idő, miközben sikerült jól eláztatnom egy pár zoknit a vizes fűben.

Augusztus 4. – Pop Iván – túrázás a határsávban

A reggeli indulást Laci 9-re hirdette meg. Fél tízkor már úton is volt a csapat. Félóra múlva kiderült, hogy rossz irányba indultunk el. 10-kor ismét az előző esti sátrazó helynél jártunk, így csak dél körül, totálisan átizzadva értünk el a Pop Iván csúcsa alá. Itt Méhes Laci pihenőt vezényelt, amit a lustábbak ruhaszárítással, evéssel-ivással és emésztéssel töltöttek, a ráartottakkal, Gyulával és Erzsikével az élen viszont nem törődtek efféle földi hívságokkal, hanem elindultak a ködben gomolygó Pop Iván csúcsát meghódítani. A két utolsó csúcshódító Szemák Misi és EmZé, (alias Magyar Zoli) volt. Misi még nem járt a csúcson és most egy üveg Jägermeistert vitt fel megünnepelni e jeles alkalmat, a sarkában pedig EmZé kapatatott, aki bár szívesebben lustálkodott volna odalent, de a Jägermeister illata végül felcsalogatta.

Én kicsit szégyelltem magam, hogy a lenti puhányokkal tartottam, de végül nem bántam meg. Egy óra múlva az elcsigázott csúcscsapat azzal a hírrel érkezett le, hogy nincs alsó kerülőút, csak egy járhatatlan sziklafal, így mindenkinek fel kell mennie, mert arra van a továbbmenet.

Újabb óra pihenő következett, ami alatt egy száztagú birkacsapat galoppozott át békésen ebédelő csapatunkon, majd nekivágtunk a Pop Iván második meghódításának, most már teljes létszámban és zsákokkal. Végül is, két óra pihenés után nem is volt olyan rettenetes a felmászás, kivéve az első 45 fokos szakaszt. A csúcson végre megláttuk a határköveket. Innen túránk új szakaszhoz érkezett: a határsávot követtük még jó másfél napon keresztül.

A Pop Iván csúcsát elhagyva Méhes Laci észrevette, hogy mégis lett volna alsó kerülőút, de mindenkit megvigasztalt, hogy felső sokkal jobb. Ebben biztos igaza is volt, de arra is rá kellett döbennünk, ahogy amilyen magasra feljutottunk, most olyan mélyre kellett ereszkednünk: a következő másfél óra 45 fokos lefele menetből állt, míg mindenkinek széttent a térde.

Lent elértük a felszántott határsávot, amin ugyan gyorsan lehet haladni, de kissé egyhangú volt a gyaloglás rajta. Csapatunkon kezdett a csüggedés erőt venni: Doma Gyurinak fáj a sarka, Vámos Péternek a szíve zakatolt, Kekszes Lacinak pedig elszakadt a zsákja, ami nem csoda: kb 40 csomag korpovit kekszet cipelt benne.

Este hét óra felé járt az idő, a nap még erősen tűzött, fák árnyékára nem lehetett számítani a felszántott úton. Ekkor egy útjelző táblához értünk, ami 30 perces kellemes erdei út végén forrást és eszénát ígért. Kiváló sátrazó hely! Méhes Laci szavazásra bocsátotta a kérdést, majd maga köré gyűjtötte a térékpet és GPS-t ismerő bölcsüket, és félórás heves diskurálás után arra a megállapításra jutottak, hogy túl messze, túl mélyre, túl bizonytalan helyre mutat a nyíl, folytassuk az utat a tikkasztó határsávban. Az istenadta nép persze zúgolódott, mint a zsidók a

pusztai vándorláskor. Ráadásul Méhes Laci se vizet nem fakasztott a sziklából, se a mannaesőt nem tudta elintézni nekünk.

Így aztán csak háborogva mentünk egyre feljebb, míg teljesen ránk nem sötétedett: jobbra szögesdrót, balra szögesdrót: hupli hupli hátán. Megérkeztünk a sátorhelyre. „Víz van-e?” - kérdeztük aggódva. „Lent a mélyben, úgy 200 m szinttel alattunk meredek szurdok alján gyorsfolyású patak zubog.” – nyugtatott meg Méhes Laci. Madarász Erzsivel mi sebtében sátrat vertünk az út baloldalán. Közben a többség úgy döntött, hogy a jobb oldal egy cseppet simább és mindenki átvonult oda. Mi maradtunk. Ez lett a vesztünk, mert a fiúk az esti vízfordásból minket elfelejtettek megkínálni. Így nekem kellett lemenni, hogy tudjunk valamit főzni. Megpróbáltam a kellemetlent a hasznossal összekötni, és Fehér Katával nagy fürdőzést csaptunk a patak egy szegletében, hatalmas fenyők leple alatt.

A sátorban nem mertem tüzet gyújtani, ahogy Mályi Józsi tanította, inkább kint esetenkedtem a főzéssel az esti szélben: el is fogyott vagy 50 szál gyufa. Madarász Erzsi igen éhes lett, ami nem csoda, hiszen napközben csak a méteres kolbászat rágcshalta üres kenyérrel. Aznap este dupla adag főzős tésztát szavaztam meg neki.

Az éjszaka viszonylag nyugalomban telt: egy kis vihart leszámítva, de púpos sátrunk derekasan állta a megpróbáltatásokat.

Augusztus 5. Tovább a határsávbán az Asztagon is túl

Az előző esti késői sátorverésre tekintettel csak 10-kor indultunk. Méhes Laci kiadta a parancsot a kulacsok feltöltésére, mivel nem sok vízre számított aznap. A fiúk megint elfelejtettek megkérdezni minket, hogy hozhatnának-e nekünk is, elvetemült baloldali sátrazóknak, így kénytelen voltam újra megtenni a meredek utat a derékgig érő vizes fűben a patakig.

Reggel elbúcsúztunk Gyuritól, Petrától és Pétertől, akik úgy döntöttek, hogy elég volt a szenvedésből. Madarász Erzsi szintén fontolóra vette a dolgot, de miután kibújt a nap, úgy döntött inkább küzd velünk tovább.

Végül is, ez a nap elég pihentetően indult: a határsáv hol szintben, hol kis lejtéssel haladt tovább. Az első pihenőnél még átázott sátrainkat is meglobogtattuk a szélben.

Víz akadt bőven, meg Fehér Tisza forrás is: legalább kettő. Megint jó hangosan elvitatkoztak a GPS-t és térképet ismerő bölcsek, hogy melyik az igazi, de nem sikerült dűlőre jutniuk.

Délután feltűnt az Asztag jellegzetes púpja a távolban. Ismét felhők gyülekeztek az égen. A zsákokból előkerültek az esőponchók. Mire nagy nehezen beöltöztettük egymást, az eső már el is állt. Az Asztagon egyszer már jártam a Kárpát-koszorú túrán, 2004 nyarán. Akkor hideg, ködös, esős időben voltunk fent, jóformán semmit sem lehetett látni. Úgy tűnt, most is hasonló időt fogunk ki. Azonban, mire a csúcs aljához értünk, elvonultak a felhők, és az eső utáni napsütés arra csábított, hogy ide mégegyszer fel kell mennem. Lajos és Hajni után indultam meg, majdnem az utolsó között. Dús fűvű réten kellett egyre feljebb kapaszkodni. A hosszú fűszálak ritmusosan hullámoztak a szélben. Egyszer csak Méhes Laci kiáltott le a magasból: - „A kőrísfánál kerüljete, mert arra darázsfészek van!” Addigra Lajoséktól már jócskán lemaradtam. Egyedül baktattam felfelé, és kétszeresen is pánikba estem. Egyrészt azért, mert nem ismertem fel a sok fa közül a kőrísfát, másrészt azért, mert allergiás vagyok a darázscsípésre. Egy fészekalja darázs nálam halálos lehet. Így nem volt mit tenni – biztos, ami biztos, megkerültem a fél hegyet. Fent a társaság egy része darázscsípéstől dagadt arcát borogatta. Erzsike ijedtében víz nélkül rágta el a kalcium pezsgőtablettát, ami így a gyomrában pezsgett tovább.

Méhes Laci elmagyarázta hogy az Asztag amolyan sarokbástyája volt a történelmi Magyarországnak. Megmutatta, hol húzódtak a régi határok, majd csúcsfotók és Himnusz-éneklés következett, azután indultunk lefelé.

Még egy jó óra gyaloglás volt hátra szebbnél szebb esztenák mellett az aznapi sátrazóhely felé. Végre elhagytuk a határsávot, és az út is egyre izgalmasabbá vált.

Még hat óra sem volt, amikor mennyei sátorhelyre érkeztünk. Ligetes tisztás, puha fű, egyik oldalon fenyves, másik oldalon legelő. Előttünk a messzeségben a második Pop Iván magasodott a csillagvizsgálóval, ahova a következő nap kellett felérnünk.

Madarász Erzsí is megbékélt a gerinctúrázás viszontagságaival ilyen vidék láttán. Napsütésben készítettük el az aznapi vacsorát: leves és főzős tészta. Este a tehénitatóban óriási pancsolást csaptunk Ágival, és Mártival. Madarász Erzsí szemérmesen, csak fürdőruhában követett minket.

Az esthajnalcsillag még alig kelt fel, amikor én már kényelmesen bebábozódtam a hálósá-komba. A többség még kint pálkázott és szotyolázott Szemák Misiék tábortüze körül. Mások EmZének próbáltak segíteni a Katától kölcsönzött kutyasátrat felállítani, bár ő váltig hajtogatta, hogy még nem érkezett el a sátorállítás ideje.

Augusztus 6. – A legkeményebb túranap

Csodálatos reggelre ébredtünk. A tábor melletti fenyőerdő ágai között széles pászmákban törtek elő az első napsugarak és hatalmas szivárványkörök rajzolódtak a párás levegőben.

A szokásosnál egy órával korábban kezdtük meg a sátrak bontását, mivel a legnehezebbnek ígérkező túranap előtt álltunk. A reggeli szöszmötölést méltatlankodó tehéncsorda zavarta meg. Láthatólag, a tehenek is éppen a mi mezőnket szemelték ki aznapi reggelijüknek. EmZét féltettük a legjobban, mert mint rendesen, aznap reggel is ő volt az utolsó a sátorbontásban, ráadásul előző este, mit sem sejtve, sikerült a sátrát a tehenek fő közlekedési útvonalának kellős közepébe állítania. Ekkor Fehér Kata megragadott egy husángot és eljászotta Bendegúzt Az indul a bakterházból. „Ne, te ne! Hőőőőőőő!” – kiabálta egy jó darabig, és ez igen hatásosnak bizonyult.

Kissé szétszóródva megindult a csapat az előttünk elterülő hullámzó dombokon keresztül a csillagvizsgáló felé. Útközben vadon legelésző lovakkal talákoztunk, majd hosszabb szünetet tartottunk egy áfonyamezőn.

Hamarosan hatalmas fenyőerdőhöz érkeztünk, melyen megint csak, mint annyiszor, nem volt egyértelmű a továbbjutás. Végül némi keresgélés után Méhes Laci megtalálni vélte a helyes irányt.

Szóttanul baktattunk egyre magasabbra. A fenyvest törpefenyő követte, és előbukkantak a kopár sziklás részek is. Innen már egyre szélesebben tárult ki a táj: tisztán láttuk az előző két nap útvonalát és azt is, hogy még mennyi van előttünk. A csillagvizsgáló viszont nemigen akart közeledni. A folytonos felfelé menetben szakadt rólunk a víz, így hát meglepő volt látni, hogy a lefelé jövő turisták nyakig felöltözve is hogy vacognak. Ahogy kiértünk a sziklákra, a szakadatlan, erős szél minket is hamar öltözködésre sarkallt.

Egy jó órát kellett még bukdácsolni az egymásra dobált kőhalom-rengetegben. Lajos fentebb kiült egy teraszra és onnan biztatta az alulról érkezőket, hogy merre menjenek. Végre feltűnt a romos épület és tövében a csúcsot jelző oszlop és tábla. Gyors fotózkodás után az épület szélvédettebb oldalán találtunk menedéket.

Gyulának ekkor már ebéd utáni sziesztájukat tartották. Az egymás után érkezők fáradtan rogytak le a földre és kutattak valami harapnivaló után a zsákjukban. Én is boldogan falatoztam, tudván, hogy a csapat vége még messze jár, van idő kipihenni a kemény felfelé kapaszkodást.

Így is lett: Fehér Kata csak bő félóra múlva érkezett, hogy lecsatolja derekáról a zsákot. Ebben a pillanatban Gyula szeméből kipattant az álom, az égre pillantott, majd közölte, hogy jó, hogy mindenki felért, mert akkora vihar közeledik, hogy mindannyian itt veszünk, ha azonnal tovább nem indulunk. Amit a Katától ezek után kapott, azt mindenki el tudja képzelni. Egy szó, mint száz, vihar ide, fekete felhők oda, a csapat végének is megszavaztunk egy kis ebédszünetet. Sőt, csoportképek sorozatának készítésére is maradt még idő, igaz, Gyulának itt ismét elfogyott a türelme EmZé késlekedése miatt.

Méhes Laci rövid 3 km-t ígért a táborhelyig, ráadásul az út először lefelé, majd közel egy szintben fog menni - ígérte. Hát a 3 km-ről később kiderült, hogy majdnem 13, és a vége felé még színtemelkedés is tarkította az utat. A csapat eleje Gyulával és Méhes Lacival alaposan elhúzott. Estig nem is láttuk őket. Eleinte még bíztunk abban, hogy valahol lesz majd pihenő, és bevárnak minket, de ez sehogy sem akart elkövetkezni. Közben a szél szakadatlanul fújt a baloldali völgy felől, az út pedig végeláthatatlan hosszan haladt fenn a gerinc mentén. Minden pukli után a táborhelynek beigért tengerszemem reméltük felfedezni, és újra és újra csalódnunk kellett. Elcsigázottságomhoz nagyban hozzájárult, hogy a sarokcsontom igencsak megfájdult, a bakancs már nagyon lekíváncozott rólam.

A csapat közepével voltam és egy idő után elhatároztuk, hogy fellázadunk. Az egyik kis csúcsoska alatt ledobtuk a zsákunkat. Kekszes Laci korpás kekszet kínált körbe, Kata mogyorót. Valahonnan még egy kis pálinkába áztatott áfonya is előkerült. A többiek is lassan felzárkóztak, és valamennyien csatlakoztak a lázadáshoz. Hamarosan kiderült, hogy rajtam kívül van még egypár sebesült és beteg: EmZé és Ádám súlyos hasmenéssel kínlódott, Komlós András hányinger gyötörte. Horváth Márti javaslatára Lajos személyében új vezetőt választottunk. Mostantól kezdve együtt haladtunk és senkit nem hagyunk lemaradni.

Este hat után végre feltűnt a katlan a tengerszemmel. Színes sátrak tarkállottak mindenütt a partján. Gyula, akinek a sátra már rég állt, elénk sietett, és közölte, hogy minden talpalatnyi sátorhelyet elfoglaltak már. Még két-három hely van a törpefenyők mellett, aztán semmi.

Tanácsalankodtunk egy darabig, hogy egyáltalán lemenjünk-e a tengerszemhez, vagy valahol másutt sátrazzunk. Végül Méhes Laci is elénk jött rózsaszínű esőponchójában (a nagy szélben azzal melegítette magát), és közölte, hogy van ám hely bőven, közvetlenül a tó partján. Így hát leereszkedtünk.

A sátorverés a köves talajon nem volt egyszerű, de eszembe jutott, hogy Józsi megtanította, hogyan lehet ilyen helyen kövekkel kitámasztani a sátrat. Gyula szemrevételezte alkotásomat, majd „Nem rossz, de azért kicsit javítsunk rajta!” felkiáltással sziklákra cserélte a köveimet.

Szerencsére a nagy vihar elmaradt, és az ég is teljesen kiderült. A sátor ajtajában, viszonylag szélvédett helyen sikerült megfőzni az aznapi levest és főzős tésztát. A tengerszem vize hihetetlenül meleg volt. Bele ugyan nem mentünk, de egy nagy bögrényit felvittem belőle a sátorba mosakodás céljából.

Este megint a fél tábor EmZét nyaggatta, hogy állítson már sátrat, de ő még társadalmi életet élt, és a környéken sátrazó összes nációtól lejmolt néhány szál cigarettát. Ahogy a nap lebukott a hegy mögött, igen hideg lett a katlanban, úgyhogy a legtöbben vacogva bebújtunk a hálósádba.

Este tízkor arra ébredtem, hogy igencsak nagyon ki kellene mennem, és ezt reggelig nem lehet kihúzni. Felvettem hát, amit tudtam, és borzongva bújtam ki a sátor melegéből. De ahogy kinéztem, rögtön elfelejtkeztem a hidegről. Még a fejlámpámat is azonnal lekapcsoltam, hogy jobban lássak, hiszen az ég olyan volt felettem, mintha a planetáriumot vetítették volna rá, csak annál sokkal hatalmasabb méretben és ragyogóbban. A tejút széles sávja határozottan szelte ketté az egész boltozatot. Hirtelen megelevenedtek a könyvekből tanult csillagképek. Amit a városokban csak halványan lehet kivenni, itt minden hirtelen összeállt.

Augusztus 7. – Találkozás a völgyecsapattal a Hoverlán

Napsütötte reggelén igencsak vacogva ébredtünk. Még a csapat legforróbb vérű tagja, Fehér Kata is panaszolva mesélte, hogy hiába próbált egész éjszaka Kekszes Lacihoz húzódni, az mindig odébb araszolt tőle, pedig ő már azon volt, hogy Laciit egyenesen magára húzza. Sőt, már azt is nagyon bánta, hogy annak idején EmZét hangos horkolása miatt külön sátorba tanácsolta. Most bezzeg túrte volna a horkolást egy kis EmZé-féle testmelegért cserébe.

Indulásnál ismét egy kis vita alakult ki, hogy melyik úton másszunk ki a katlanból. Gyula a magas fűben toronyiránt felszökő ösvényre szavazott, a többség ezt életveszélyesnek ítélte, és inkább az előző napi úton ment vissza jókora kerülővel a gerincre.

Ahogy felhúztam a bakancsot, ismét élesen belehasított mindkét sarkamba a fájdalom. Ez a tény el is döntötte, hogy inkább Gyuláékkal tartok a veszélyes, de rövid úton. Az izgalmakat Gyula azzal tetézte, hogy felfelé menet elkezdett mesélni a magas fűben sütkérező, turista-bokákra éhes viperákról. El is határoztam, ha viperacsípés nélkül feljutok, felveszem a lábszárvédőmet.

Mire sántikálva feljutottam, nemcsak a lábszárvédőről tettem le, hanem a bakancsomat is kénytelen voltam szandálra cserélni. Erre maga Gyula biztatott. Kérdeztem, hogy nem lesz-e ez túl veszélyes a viperamezőkön? De megnyugtatóan, hogy ha nem én megyek lefelől, akkor kicsi a valószínűsége, hogy pont belém csípjenek. Sőt, a bakancsoddal megterhelhet háztízszakomból még a gázipalack cipelését is átvállalta.

Jó félórát vártunk a többiekre, akik a kerülőt választották, majd folytattuk utunkat a gerincen. Felhők szaladtak az égen. Jobbra és balra a völgyekbe szép kilátás nyílt. Előttünk újabb és újabb csúcsok tüntek fel, melyek előtt mindig kettévált az út, és ki-ki eldönthette, hogy föl akar-e menni, vagy eloldalaz alatta. Az elsőt, a Rebrát még kihagytam, de amikor a Turkulhoz értünk, már annyira megtálosodtam a szandálban való járástól, hogy gondoltam megpróbálom. Háromfelé ágazott az út: a jobboldali elvitt a csúcson alatta, a középső meredeken indult felfelé, a baloldali enyhébb szögben valamire el. A csapat nagy része eloldalazott jobbra. Méhes Laciék, Gyuláék a középsőt választották. Én kicsit haboztam, de a GPS-szel felszerelt Stauróczky Tamás óriási meggyőződéssel állította, hogy a baloldali lesz az igazán nyerő, mert az is felvisz, csak kellemesebb szögben. Így hát Szemák Misivel utána indultunk. Már mentünk vagy egy km-t, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a csúcson rég magunk mögött hagytuk. Közben egymástól is jól eltávolodtunk. Tamás ekkor árkon-bokron magas fűvön, cserjén keresztül elindult fölfelé. Misi is onnan, ahol éppen volt. Mit volt mit tenni - elindultam én is. De jaj, most mi lesz, ha viperával találkozom? Közel, s távol senki sincs, hogy elijessze a mérges kígyókat. A lábamon csak szandál van, a fű pedig derékig ér. Minden lépésnél vártam a viperacsípést. Szerencsére nem jött. De azt megfogadtam, hogy Tamás után többet nem tájékozodom. Bár ő teljesen meg volt elégedve magával, de hiszen miért is ne, végül is, is feljutott a csúcusra.

A Hoverla előtti nyeregben hosszú ebédszünetet tartottunk. A rég áhított térerő is megérkezett, így egyeztetni tudtunk a völgyecsapattal, akik szintén a Hoverlára készültek aznap. A fiúk már nagyon szomjasak voltak a sörre, és találgatták, hogy vajon Vámos Laciék gondolnak-e ránk, és hoznak-e fel egy-két üveggel.

A Hoverlának így szinte valamennyien nekigyürkőztünk: kivéve a nagy betegek, meg Madarász Erzsi. Erzsi úgy döntött, hogy aki vele találkozni akar a völgycsapatból, az majd a hegy alján üdvözli. Próbáltuk győzködni, hogy a Hoverla mégiscsak a Keleti-Kárpátok legmagasabb csúcsa, ezt, ha valaki idáig eljött, nem lehet kihagyni. De ő sztoikus nyugalommal leintett minket, hogy ez őt teljesen hidegen hagyja.

Elindult hát a nagy menet egyenletes lassú tempóban, kimért léptekkel, megállás nélkül egyre feljebb, és feljebb és még feljebb. Már láttuk a csúcskeresztet. Még egy lépés, még egy és akkor megláttam, hogy a túloldalról is jönnek: Feriék, Bandiék, Lápi, Tényi Gyuri, Ági, Lindmayer Évi, Bölönyi Sanyi és a többiek. Egyre csak jöttek. Úgy fogadtak minket, mint a hősöket. Összeölelések, fotók, ajándékok. De hol van Vámos Laci? Újabb ismerősök, újabb ölelések. Egyszer csak lihegve átizzadtan, hatalmas hátizsákkal megjött ő is. A zsák kinyílt: két frissen sült cipő került elő a tetejéből, aztán sörök: egy, kettő, három, négy, sok, Mártnak kóla, és egy hatalmas feliratot is kihajtogattak: Hegyi büfé. Az árlista: sörösüveg szolgálatára 100 Ft; Egy kortyintás belőle 500 Ft; egy üveg lónyal 1000 Ft stb. Persze mindenkinek jutott bőven. Lápi unokaöccsei, a két kamasz fiú, már annyira éhesek voltak, hogy a sört alig vették észre, a kenyérré vetették magukat. Csak EmZé maradt elégedetlen, mert Majer Zsuzsi csak széntablettát hozott neki a hasmenésére, bezzeg a cigarettáról elfelejtkezett.

Végeérhetetlen csoportfénképezés következett. Ennyi magyart a Hoverla egyszerre nemigen láthatott azelőtt. A nagy ünneplésnek alig akart vége szakadni, de a völgycsapat előtt még hosszú út állt, úgyhogy el kellett indulnunk lefelé. Egy darabig együtt mentünk. Négy óra sem volt, amikor elértünk egy romos esztenához, ami eredetileg aznapi sátorhelyünk lett volna. Itt búcsút vettünk a völgycsapatától, majd rövid pihenő után úgy döntöttünk, hogy folytatjuk még a gyaloglást, hogy kerüljünk egy kicsit közelebb a Pietroszhoz.

Este 6 körül gyönyörű zöld mezőre érkeztünk a Pietrosz lábához. Otthonról jött SMS-ek hatalmas vihar közeledtét jósolták, úgyhogy aggódva állítottuk fel a kis púpos sátrunkat Madarász Erzsivel. Ki is nevettek Ádámék, hogy ezzel aztán sokáig nem húzzuk. Meg hogy, hogy lehet, hogy a Mályi Józsi ilyen sátorral elengedett engem?

A vízvételhez hatalmas sétát kellett tenni egy dombot megkerülve. Ott alaposan le is fürödtem megint. Az esti főzőcskzésre sokáig várhattunk, mert Gyuláéknál maradt a gázfőzőm, ők pedig valami távoli forráshoz mentek fürödni. Végül feladtuk a várakozást. Lajos felajánlotta, hogy visszalopja nekünk a főzőt. Mint jó betörő, mindent átkutatott, és az utolsó helyen meg is találta, éppen akkor, amikor Gyuláék és visszaérkeztek.

Este újból kémelettük az eget, hátha megismétlődik az előző éjszakai csillagzuhatag, de még túl világos volt. Csak az esthajnalcsillagot láttuk, meg a szirének táncát a dombtetőn, ami Ádámot különös izgalomba hozta.

Augusztus 8. – Pietrosz – megérkezés Tiszaborkútra

Hajnalban már erős szél cibálta a sátrat, de szerencsére az eső még váratott magára. Hamar összecsomagoltunk, ami a szélben nem is volt olyan egyszerű. Induláskor kettévált a csapat, a

kisebbség Méhes Lacival és Gyuláékkal az élen nekivágott a Pietrosznak, melynek csúcán jeges felhők kavargtak. A többség a hosszabb alsó kerülőutat választotta. Mivel én már egyszer voltam a Pietroszon esőben, és hétszer fenékre is ültem a lemenetkor, amit Robi gondosan számon tart, úgy döntöttem, hogy ezt az élményt nem ismétlem meg, inkább a lustábbakkal tartok.

A nap nagy részében viszonylag egyhangú gyaloglás következett, ritkán tartott pihenőkkel, időnkénti lázadásokkal. Az ebédidőt a két csapat már együtt töltötte. Addigra az idő is megjavult, és a fenti csapat lelkesen számolt be a csúcáról. Több idő maradt beszélgetésre, mint evésre, hiszen az ételes dobozok már igencsak kiürülően voltak és a kenyerek, kétszersültek mind millió morzsára estek szét. Az éhezők Kekszes Laci korpovitájával vigasztalódtak. Abból még volt bőven.

Délután a civilizáció első jeleként egy Trabant tűnt fel az úton: bukdácsolva, kacsázva pöfögött előre. Többen jobbnak láttuk alaposan kilépni az útról, mert annyira kiszámíthatatlan volt a haladása. Hamarosan elértük azt a pontot, ahonnan megindult a lefelé ereszkedésünk. Széles köves úton gyalogoltunk egy fenyőerdőben. Egyre fülledtebb lett az idő. Lassan kinyílt a táj: rétek, mezők szakították meg az erdőt; lakott esztenákhoz értünk, és feltűnt a már romokban álló Lembergi Egyetem háza. Itt lett volna az utolsó sátorhelyünk, de megint csak korán volt még sátrat verni, félő volt, hogy a vihar idefenn ér, és kocsma sem volt a közelben, ezért elhatároztuk, hogy aznap még lemegyünk Tiszaborkútra.

Azért a Lembergi háznál rendesen megpihentünk és a ház kútjából, aminek vize Méhes Laci szerint páratlan, jót ittunk. Lajos, Márta meg én rövid oktatást tartottunk arról, hogy milyen pózban kényelmes az embernek a kis- és nagydolgát elvégezni a hegyi terepen illetve magasra nőtt csalánmezőn.

A pihenő után egyre erőteljesebben ereszkedtünk lefelé gyönyörű hegyi tanyák között egészen Tiszaborkútig. Ott a vasút fölött sátraztunk egy félig felépített, romos szálloda mögött. Sátorállítás után mi, nők lefoglaltuk a patakot, és előadtuk Renoir Fürdőző nők című festményének megelevenedett változatát. A fiúk egy része megunt ránk várakozni, és inkább mosdatlanul elindult a kocsmába. Madarász Erzsébet sem tollászkodott sokáig, utánuk ment, hogy segítsen orosz tudásával. Én megvártam Ágít és Mártit, és így hármasban indultunk el a kocsmát felfedezni. Csakhogy sehol sem találtuk. Már kétszer átmentünk a hídon, amin több volt a lyuk mint az aszfalt, jártunk a templom környékén, de kocsmát sehol sem láttunk.

Ági és Márta nógatott már, hogy kérdezzem, meg, de a kocsma szó valahogy hiányzik az orosz szókincsemből. Már kigondoltam egy jó hosszú körmondatot, hogy körülírjam a problémát. De nem volt bátorságom ezt előadni.

Végül addig bóklásztunk, amíg a fiúk úgy leitták magukat, hogy a hangok után tájékozódva megtaláltuk őket. Kiderült, hogy a kocsma csak egy terasz volt egy bolttal és egy szaunával átellenben. A szaunából törülközőbe csavart tini lányok tipegtek ki- és be, és ez a látvány a mi fiainkat felettébb felvidámította.

Sötétedés előtt azért valamennyien visszazálingóztunk a sátrakhoz. Az éjszaka meg is érkezett az eső, ami azután kisebb-nagyobb szünetekkel egész másnap estig esett.

Augusztus 9. – Utolsó túranap túra nélkül

Erre a napra nem maradt más, csak a sátorbontás és pakolás. A sok hegyi nap után már egy kicsit vártuk a civilizációt: fürdés, tiszta ruha, paplanos ágy. Azonban, előbb még a vizes sátrakat el kellett pakolni. A kocsmánál fedett helyen bevártuk a buszt. Itt meg is reggeliztünk, már akinek volt még reggelije.

A nap további részét tisztálkodással, pihenéssel, és vásárlással töltöttük egészen az esti díszvacsoráig.

Átélté, lejegyezte: Victor Mónika, PKE

Fotó: Barkász Gábor, EKE Szatmárnémeti

A csodálatos magashegyi virágok

A Watzmann gyermekeiből egy részlet

A Hocheck csúcsa a Mittelspitze irányából. A sziklarésben árnyékszéknek látszó valami egy szépen berendezett kalyiba, alkalmi szálláshely

